

18. nedelja med letom - Prd 1, 2; 2, 21-23; Kol 3, 1-5. 9-11; Lk 12, 13-21

1. V berilu iz knjige Pridigarja se nekajkrat ponovi beseda nečimrnost, pojem za brezvrednost, praznost, ničevost, pojem za puhloglavo, nepremišljeno ravnanje, in prav ta pojem na nek način povezuje glavne misli vseh treh beril:

- *kar si kdo težko pridobi, to mora zapustiti v delež človeku, ki se ni trudil*: stare in vedno nove ugotovitve, ki opozarjajo na ničevost, minljivost, praznoto, na nesmiselnost brezglavega pehanja v smislu "imeti, imeti čim več";

- Gospod s priliko to potrjuje in povzema: *kar si spraviš, čigavo bo? Gorje mu, kdor ni bogat v Bogu* - zelo jasno, zelo neposredno in brez olepševanje pove, kar sicer dobro poznamo z znanim izrekom "nič ne bo vzela s sabo na oni svet", pa nam ta misel tako nerada gre v glavo, tako radi jo odrivamo od sebe;

- apostol z mislijo na vstalega Gospoda roti Kološane, naj vendar opuste prazno, grešno ravnanje, vse tisto, kar človeka izvotli, razčloveči in oddalji od Boga, ter vabi: *če ste vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj*.

2. Zakaj tako trde besede, če na začetku Svetega pisma beremo naročilo prvima človekoma: *podvrzita si zemljo, gospodujta vsem stvarjem*.

- morda smo premalo pozorni na pomenljiv poudarek v tem naročilu, ki pa dobro pojasnjuje današnjo Besedo: *gospodujta*, uporabljajta stvari v dobro sebi in vsem ljudem, ne pa da se pustita zaslužniti stvarjem in njihovim mikom - vedno obstaja nevarnost, da človeku namesto Boga postane najvišja dobrina imetje, Bog pa potem sploh ni več potreben;

- izkušnja uči, da se nam tako ravnanje otepa že tu na zemlji in marsikje lahko že čutimo posledice človekove pogoltnosti: izkoristiti vse zaloge energije, iz zemlje iztisniti čim več.

- še usodnejše je zanemarjanje in uničevanje človekovega okolja, duhovno onesnaževanje, kjer izginjajo vrednote: poštenje, vestnost, odgovornost - ko je naša družba morda le podzavestno uničevala (uničuje) naravno okolje, pa je zavestno izpodkopavala (izpodkopava) moralne vrednote, ki naj bi človeka usmerjale, ga v resnici naredile človeka - in če človek tega nima več, postane siromašnejši, ko če bi zgubil vse imetje!

3. Apostol Pavel kliče: *omrtvite v sebi slaba nagnjenja, iščite, kar je zgoraj; ko se prikaže Kristus, vaše življenje, boste tudi vi z njim v slavi*. Kristus sam nam dopoveduje: ni človek velik po tem, kar ima, velik je po tem, kar je. Kar imamo, ostane na tej strani praga smrti. Kar smo, nas spremlja preko tega praga, nam zagotavlja življenje, ki ne mine.